

[Rager.]

sker her og, saa vidt jeg kan se, med en i hvert Fald i Princippet meget nænsom Haand, og at denne Indgriben skulde blive mindre nænsom i Praksis, ser jeg dog ingen Grund til at tro.

Er det ikke naturligt, siger jeg, at det offentlige faar en Repræsentation i de Kommissioner, der tager sig af Prøvernes Afholdelse? Det forekommer mig, at man i Lovforslaget i Hovedsagen bygger videre paa det Apparat, som er opbygget paa anerkendelsesværdig Maade af Mestrene, i flere Tilfælde under forstaaende Medarbejderskab fra Svendene; og den nødvendige Ensartethed i Bedømmelsen rundt i Landet, den, som i høj Grad tidligere netop var sikret gennem Fællesrepræsentationens Medvirkning, aabnes der jo Mulighed for at bevare gennem de Bestemmelser, Lovforslaget giver om Forhandlinger, som Socialministeren og Handelsministeren vil føre med de i Sagens Ordning interesserede Organisationer og med Fællesrepræsentationen.

Det forekommer mig, at det vilde være at gaa lidt vidt, maaske heller ikke heldigt, hvis man i Loven foreskrev nøjagtige Detailbestemmelser om alt dette. Det er dog en Ting, som maaske ad Forhandlingens Vej, ved Regulativbestemmelser, som lettere kan forandres, faar en sundere Udvikling. Det er ikke heldigt, at hele Lovgivningsmaskineriet skal sættes i Gang, hvis man efter 1 eller 2 Aars Forløb finder, at man paa nogle underordnede Punkter har grebet lidt forkert.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Pitzner sagde, at denne Fællesrepræsentationens Medvirkning ved Bedømmelsen anvendes overordentlig meget rundt om i Landet. Det ærede Medlem overdrev ikke her, var tværtimod lidt bagefter. Det ærede Medlem nævnte, at der var 52 Købstæder, hvori en saadan Medvirkning fandt Sted. Jeg har Fortegnelsen over alle de Købstæder, hvor det er Tilfældet, og har talt dem efter; der er 53. Desuden er der 130 Steder ude paa Landet.

Her er der en Ting, jeg meget gerne vil henstille til den højtærede Minister. Jeg forstaar af Bemærkningerne, jeg forstaar af Lovforslaget, at det er selvfølgelig en Forudsætning, at paa de Steder ude paa Landet, hvor der hidtil har været afholdt Prøver, vil det ogsaa fremtidig blive gjort. Men man vil vistnok i vide Kredse være glad ved og føle sig beroliget, hvis Ministeren herfra vilde give Udtryk for, at det ogsaa er Ministeriets Tanke. Man ønsker naturligvis meget lidt blandt Landhaandværkere at se

Prøven af dem, der er oplært ude paa Landet, foregaa inde i Byerne, og naar disse Prøver i sin Tid er bygget op af Landhaandværkerne, saa bør de ogsaa have de samme Kaar, og det samme Hensyn bør ogsaa vises dem under den Bedømmelse, der skal ske i Fremtiden.

Jeg har talt om Fællesrepræsentationens store Arbejde her. Jeg maa dog sige, at under de Forundersøgelser, jeg har foretaget for at kunne være inde i forskellige Enkeltheder i dette Lovforslag, har der fra nogle Sider mødt mig en ikke fuldt saa stærk Begejstring for Fællesrepræsentationen. Det er, som om der mellem Haandværkerne er to Strømninger, den ene for, den anden mod Fællesrepræsentationen. (*Pitzner*: Det mærker vi aldrig). Jeg ved ikke, om det var det, der gav det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen Anledning til nogle Bemærkninger her i Dag, men det er vel ellers noget, der let kan undersøges i Udvalget. Det ærede Medlem Hr. Pitzner har ikke mærket det, men derfor kan det jo godt være der. Jeg har mærket det.

For imidlertid at kunne aflægge de tilfredsstillende Læreprøver, der kræves, maa Lærlingene jævnsides med den praktiske Uddannelse i Værksted og paa Arbejdsplads nyde teoretisk Undervisning. Her maa man jo paa den ene Side passe paa, at Lærlingene ikke udsættes for Overanstrengelse, men paa den anden Side maa man ikke fastsætte saadanne Bestemmelser, at Læremesteren ikke kan anvende Lærlingen paa passende Maade, fordi Hensynet til Undervisningstiderne stiller sig i Vejen. Gør man ikke dette, er man igen inde paa et af de Punkter, hvor man ødelægger det, som man gerne vil fastholde, nemlig Mesterlæren.

Nu er der efter min Mening ingen Grund til, at unge Lærlinge skal nøjes med en Arbejdsdag paa 8 Timer. Unge Mennesker, der studerer, maa skam ogsaa bestille noget betydelig længere Tid af Dagen. Saa langt, som de maa op i Arbejdstid, vil det selvfølgelig være forkert at gaa op med Lærlingene, men Lærlingene, hvis Tid deles mellem praktisk Arbejde og teoretisk Undervisning, maa meget vel, som foreslaaet af Ministeren, gennemgaaende kunne arbejde 1 Time mere om Dagen end de udlærte, og jeg vil endda tro, at det for unge Mennesker i den Alder, hvori vi her behandler dem, vil være ret gavnligt, at de er beskæftigede noget længere.

Hvad det derimod gælder om, er, at de har en vis passende natlig Hviletid, og derfor forekommer det mig, at Bestemmelsen